

πωλη... Νά την! Δήτε την κ' έσεις!...

Ο γέρο Βάνγκ τότε, με την μεγαλύτερη απάθεια του κόσμου, τού άποκριθήκε:

—'Αφού λέτε σεις ότι είνε φρένιχη, είμαι ύποχρεωμένος νά πιστέψω στά λόγια σας, και δεν μου άπομένει τίποτ' άλλο παρά νά την πάρω πάλι πίσω. Έλαίω όμως ότι δεν θά με περάσετε για κανένα άπατεώνα, αφού έδωτε με τά μάτια σας, ότι αυτή τή ράβδο μου τήν έστειλε ο άνηψός μου Βάνγκ-Βέν-Σίνγκ από τό Πεζίνο. Κάνετε μου όμως τή χάρι νά περιμένετε μιιά στιγμή ώσπου κ' άποτελειώσω τή σούπα μου, γιατί, όπως ξέρετε, όταν ή σούπα είνε ζοιά, δεν άξίζει ούτε μιιά κάλιχη μονέδα...

Ο γέρο Βάνγκ λοιπόν τελείωσε τή σούπα του, ακούτους τό στόμα του, κ' έπειτα γύρισε κ' έπε στον καταστηματαόχη:

—'Ορίστε, δώστε μου τώρα τό άσημα μου... Εύχαριστώ. Πόσο ήπατε ότι ζυγίζει αυτή ή ράβδος;

—Τριωκόσια πενήντα δράμα, τού άπάντησε ο ένεχειροδανειστής.

—Ναι, τόσο θά είνε, παραδέχτηκε ο γέρος Κινέζος.

Κι' εξακολούθησε με τήν ίδια εύγένεια:

—'Α! Θανατάω τή μήνη σας!... Μά ή δικιά μου είνε τόσο άδύνατη!... 'Ε, τί νά γίνη;... Μ' έχουν πάρει πειά τά χρονιά!...

Έπειτα, γυρίζοντας προς τό βάθος τής ταβέρας, φώναξε τού ταβερναόχη:

—Ευγένεστατε Τσίν-Τσέν-Λι μήπως έχετε καιμιιά μικρούλα ζυγαριά;

—'Εχετε; Κάνετε μου τή χάρι νά τήν φέρετε έδω πέρα... 'Ετσι, εύχαριστώ... Και τώρα, σας παρακαλώ, ζυγίστε αυτή τήν φρένιχη άσημενιά ράβδο... Πόσο ζυγίζει; Τριωκόσια πενήντα δράμα, είπατε; Είνε καλή ή ζυγαριά σας, ευγένεστατε Τσίν-Τσέν-Λι;

—Σας τό έγνώμαι! τού άποκριθήκε ο ταβερναόχη.

Ζυγίζει με άκριβεια και τό φτερό μιιάς πεταλούδας!...

—Τότε τί συμβάνει, ζυγίσε ένεχειροδανειστή; ρώτησε τόν καταστηματαόχη ο γέρο Βάνγκ.

—'Εγώ σας πούησα, όπως δηλώσατε μόνοι σας μπροστά σ' όλους αυτούς έδω τούς μάγιστρος, μιιά άσημενιά ράβδο που είχε βάρος 350 δράμα, και τώρα μου δίνετε πίσω μιιά που ζυγίζει 450 δράμα; 'Ε, φίλοι μου, πώς σας φαίνεται αυτή ή καταγυριά;

Πώς πρέπει νά περιποιηθώ καινείς έναν καταστηματαόχη, τού θέλει νά ξεγελάσει τούς πελάτες του;

Οι φίλοι τού γέρο Βάνγκ άρχισαν νά φωνάζουν θυμωμένοι, κ' ο καταστηματαόχος, βλέποντας τόν άγριο άρα που είχε σηκωθεί, έκανε φτερά στά πόδια κ' έφυγε άφαντος από τήν ταβέρνα τής 'Ανεξάντητης Χαρώς.

Από μιιά διπλανή αδόσα, τότε, τού ήταν κλειστή ως έκείνη τή ώρα, βγήκε ο ασοικειμένος νεός που είχε φέσει από γέρο Κινέζο τού... περσίσει τού άνηψού. Κι' όλοι μαζί τώρα οι καταγυρηδες άρχισαν νά ξεφαντώνουν με τά χείρα τού ποηρέ ένεχειροδανειστή, τού είχε βρή αυτή τή φουά τό δάσκαλό του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

Μιά μέρα ο Κικέρων, περιπατώντας σέ μιιά δημόσια πλατεία με τούς φίλους του, διήρασε και σταμάτησε σέ μιιά βρύση, για νά πη νερό. Τη στιγμή εκείνη, περνούσε από κει ο Κήρσοφ Κόττας, περιφωμένος για τή άγάπη του προς τό κρασί και τήν... απέχθειά του στο νερό.

Ο Κικέρων τότε γύρισε ταραχμένος στους φίλους του και τούς είπε:

—Κούψτε με, φίλοι μου, κούψτε με, γιατί αν με ίδη ο Κήρσοφ νά πίνω νερό, θά με διώξει από τή Γερουσία!...

Ο Ρωμαίος ρήτωρ Κλαύδιος Πόπλιος, άνθρωπος μάλλον άειστος και άγράφματος, είχε τή νομομανία νά λήη ότι αυτός ήταν ο δυνότερος νομομαθής τής Ρώμης.

Μιά μέρα, λοιπόν, έτυχε νά παρενρθεή ως μάρτυς στο δικαστήριο, σέ μιιά ύπόθεση τής όποιος τήν ύπεράσπισι είχε αναλάβει ο Κικέρων.

—Αυτά είχα νά πω, είτε στο τέλος τής καταθέσεώς του, και σηκόθηκε νά φύγ.

Ο Κικέρων όμως τόν έσταμάτησε και τόν ρώτησε:

—Μπορείτε νά μάς πητε, μάρτυς...

—Δέν ξέρω τίποτε! διέκρινε ο Πόπλιος, με μιιά νευρική χειρονομία.

—Μή διάζεστε νά πητε πως δέν ξέρετε, άπάντησε εύφρέστατα ο Κικέρων. Νομίζετε ότι θά σας ρωτήσω για κανένα ζήτημα νομικής φύσεως; Όχι. Κάτι άλλο θέλω νά μου πητε...

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ξένο άλογο, μεσοδρομής σ' άρπινει.

—Όταν πέφτει τό κοντάρι, για καλό τού καβάλ-λάρη.

—Λαγός που κοιμάται στο δρόμο, ξυπνάει με τό σημάρο τού κινηοού.

—Με τόν δικό σου γάε και πιέ, και συντροφιιά μη κάνεις.

—Κάλλιο λόγια στο χωράφι, παρά μάγγανα στ' έλδον.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΤΡΟΦΗ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Λοπόν νά ξαναψήσετε παρτέρια μαγεμένα!... Γέροντι τούς κλώνους τοξοτά και με τό θρόσμά τους τά κομητήρια πλημμυρούν εκεί τ' άρχονισμένα, τών τάφων φύλακες πιστοί, τά δέντρα με τή σιά τους.

Κούψτε δεντρά στη ζωφρασιά τά δηνατά κλαριά σας, γιατί σαν θάρθη κ' ο βορράς ο μισητός, θ' άδράξει από τά θρωάτιστα τά φύλλα τά νεκρά σας τή χρυσασμέναν ομορφιά, χρυσός για νά φαντάξη.

(Μετάρφ. Γ. ΣΗΜΗΡΩΤΗ)

ΣΤΑ ΜΑΤΑΚΙΑ ΤΗΣ

(Του ΝΑΤΣΟΝ)

Ματάκια γλυκά και στρογά μου μαλλιά που είχατε τόση μαγεία για μένα,

που είχα άμείρητα πάρει φίλιά, φίλιά στο σκοτάδι τής νύχτας κλειμένα,

ματάκια γλυκά και μαλλιά μου ξανά, ποιος τώρα σιά σας τις νύχτες μεθά;

Ματάκια γλυκά και στρογά μου μαλλιά, σαν που, τώρα ή Μοίρα σας έχει ριχνένα;

Πώς ξέρει ποιά γλίστρη κελούν σέ φίλιά, ποιά τώρα σας βλέπον ματάκια κλειμένα!

"Αχ, όποια και νάνα, αγάπη γλυκιά μου ποτε δέν θά έχουν, ποτε, τή φωτιά μου!

Ματάκια γλυκά και στρογά μου μαλλιά ποτε δέν θά βρήτε τόν κόσμο κανένα

νά έξη τραγωδία, παλιούς και φίλιά, μονάχα για σας τά φτερά φιλανθίνα.

Στο κόσμου τή μονή αυτή έρημιά ότιμνη για σας μονάχα μιιά καρδιά.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του ΕΡ. ΧΑΪΝΕ)

I

Με μαύρα πανιά τό καινι μου στην άγροειμένη θάλασσα άρμενίζει,

Ξέρει τή λήθη πόχο στην καρδιά, μιιά ο τρώπος σου σ' άρρώστεια με βυθίζει...

Είν' άπιστη ή καρδιά σου σαν τόν άνθιο που πότ' έδω και πότ' εκεί σφουρίζει,

Με μαύρα πανιά τό καινιά μου στην άγροειμένη θάλασσα άρμενίζει!...

II

'Ελάνω σ' ένα βοάχο, στο χαλό, κοντά, καθόμιονα με μάτια δακρυσιμένα,

Φυσάει ο άέρας — ο γλάρος πετά, γοργονιούν τά κίματ' άφρисиμένα,

Άγάτητα τόσα ζωίτσια χρυσά, συντρώφους καλούς, κ' αυτά πάλι έίνα!...

Που βρισκονται τώρα; Ο άέρας φασά, γοργονιούν τά κίματ' άφρисиμένα.

III

Σάν άποθάνω, αδέρφια μου, νά μη με θάψετε σέ μηρία

πάστε και ρίξτε με βαθειά στής θάλασσας τό κίμα.

Άγάτητα τή θάλασσα γιατί συχνά στην άμμουδιά της

τά φλογισμένα στήθια μου μου δρόσιζε ή δροσιά της.

(Μετάρφ. Π. ΓΝΕΥΤΟΥ)

ΑΝΙΑ

(Του EDMOND BLANGUEMON)

Στη δροσερή νεροσυριλιά, άβρά ή ψυχή μου τραγουδεί

κ' έτσι είν' άχρη ή σιά της που δέν μπορεί κανείς νά πη, φρονιόνα αν είνε που θρηνεί

για μέσ' στά ρόδα ο υπάτης. Μέσ' στην δλόφωτη νεχτιά, κλαίει ή ψυχή μου σιωπηλά

και τέτοιο δάκρυ χύνει άπου κ' ο φλοίσβος τού νερού τό βράδυ έτούτο μου-

(τυράει)

για τή δική μου δόδνη.

Κι' έτσι μιιά τόσο δόλεση κ' άχρημη άνία τήν ψυχή σιά μου τή κρανίει

που, πειότερο ένα διάφρανο κρινιάκι λές πως ξεψυχεί για μιιά ψυχή πεθάνει.

(Μετάρφ. Γ. ΣΗΜΗΡΩΤΗ)

Σελ. 13

